

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia (del.) Magdalena Kimel
Protokolant	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2019 r. w Gliwicach

sprawy K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

przy udziale R. K. (1)

o podleganie ubezpieczeniom społecznym,

na skutek odwołania K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 23 stycznia 2019 r. **nr** (...)

23 stycznia 2019 r. **nr** (...)

1. zmienia częściowo zaskarżoną decyzję z dnia 23 stycznia 2019 r. nr (...) w ten sposób, że stwierdza iż R. K. (1) jako pracownik u płatnika składek K. K., podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od dnia 15 kwietnia 2008 r.

do 27 listopada 2008 r. i od 1 kwietnia 2009 r. do dnia 27 kwietnia 2016 r.,

2. zmienia częściowo zaskarżoną decyzję z dnia 23 stycznia 2019 r. nr (...) w ten sposób, że stwierdza iż R. K. (1) jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność u płatnika składek K. K. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu w okresie od dnia 15 kwietnia 2008 r. do 27 listopada 2008 r.

i od 1 kwietnia 2009 r. do dnia 27 kwietnia 2016 r.,

3. w pozostałym zakresie oddala odwołania,

4. zasądza od odwołującej na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) sędzia del. Magdalena Kimel

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 stycznia 2019 r., numer (...) organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. działając na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1 oraz art. 68 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych stwierdził, że R. K. (1) jako pracownik u płatnika składek K. K. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od 15 kwietnia 2008 r. do 27 listopada 2008 r. i od 1 kwietnia 2009 r.

Decyzją z dnia 23 stycznia 2019 r., numer: (...) organ rentowy w oparciu o art. 83 ust. 1 pkt 1 i 3, art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 2 i 11, art. 12 ust. 1, art. 18 ust. 8 i 9, art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych; art. 81 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz art. 104 ust. 1 pkt 3, art. 104b ust. 3, art. 107 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy stwierdził, że R. K. (2), jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą u płatnika składek K. K. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od 15 kwietnia 2008 r. do 27 listopada 2008 r. i od 1 kwietnia 2009 r. W tej samej decyzji organ rentowy ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, wypadkowe, zdrowotne za okres od kwietnia 2008 r. do grudnia 2018 r. oraz na Fundusz Pracy za okres od kwietnia 2007r. do października 2010 r.

W uzasadnieniu powyższych decyzji organ rentowy wskazał, że fakt zawarcia przez R. K. (1) i K. K. związku małżeńskiego świadczy o zawarciu rodziny oraz zaspokajaniu wspólnych potrzeb. Z kolei fakt zawarcia przez ww. umowy o rozdzieleni majątkowej pozostaje bez znaczenia dla kwestii podlegania ubezpieczeniom społecznym. Tym samym zdaniem organu rentowego w ww. okresach R. K. (1) powinien podlegać obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą u płatnika składek K. K., a nie jako pracownik u płatnika składek K. K..

Od powyższych decyzji odwołanie wniosła K. K.. Wskazała, że zawarła umowę majątkową małżeńską ustanawiającą rozdzielenie majątkową z R. K. (1). Podniosła, że od początku małżeństwa prowadzi z mężem odrębne gospodarstwa domowe oraz, że każdy z nich odrębnie łoży na własne utrzymanie. Wskazała również, że zatrudniła męża R. K. (1) na stanowisku pilota wycieczek, bowiem zna on język węgierski oraz posiada stosowne uprawnienia. Zaznaczyła także, że zameldowała męża u siebie w domu, po tym jak zmarła jego matka i sprzedał mieszkanie, w którym razem z nią mieszkał.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odwołanie i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Zainteresowany R. K. (1) poparł stanowisko odwołującej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 stycznia 2005 r. zainteresowany R. K. (1) i odwołująca K. K. zawarli przed notariuszem umowę majątkową małżeńską, w której oświadczyli, że na wypadek zawarcia związku małżeńskiego postanawiają, że w ich małżeństwie obowiązywać będzie rozdzielenie majątkowa.

W dniu 19 lutego 2005 r. zainteresowany R. K. (1) i odwołująca K. K. zawarli związek małżeński.

Po zawarciu związku małżeńskiego zainteresowany i odwołująca nie mieszkali razem. Każdy z małżonków mieszkał ze swoją matką. Małżonkowie mieli osobne budżety, zajmowali się wyłącznie własnymi sprawami. Fakt, że zainteresowany mieszkał ze swoją matką podyktowany był tym, że wymagała ona opieki, bowiem była osobą schorowaną. Matka zainteresowanego zmarła 4 lata temu. Następnie zainteresowany sprzedał mieszkanie, w którym razem mieszkali.

W dniu 27 kwietnia 2016 r. odwołująca zameldowała męża w mieszkaniu przy ul. (...)OF/1 w G., w którym razem zamieszkali. Od tej daty małżonkowie rozpoczęli prowadzenie wspólnego gospodarstwa domowego. Opłaty związane z lokalem ponosi odwołująca. Zainteresowany przekazał odwołującej część pieniędzy ze sprzedaży mieszkania swojej matki.

Odwołująca od 2004 r. prowadzi biuro turystyczne. Organizuje wycieczki na Węgry. W 2008 r. zatrudniła męża na stanowisku pilota wycieczek na podstawie umowy o pracę. Zainteresowany zna biegle język węgierski (kilka lat mieszkał i pracował na W.) oraz posiada uprawnienia do wykonywania tego zawodu. Wcześniej prowadził własną działalność gospodarczą, która koncentrowała się wokół handlu złomem. Po zakończeniu działalności gospodarczej zarejestrowany był w Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna. Do obowiązków zainteresowanego podczas zatrudnienia u odwołującej należało przeprowadzanie rozmów z kontrahentami, marketing, sporządzanie programu wycieczek oraz obsługa wycieczek. Nie miał ustalonego harmonogramu pracy, sam ustalał sobie czas pracy. Kontaktował się z wybranymi przez odwołującą kontrahentami, negocjował ceny wycieczek, wystawiał faktury. Charakter pracy zainteresowanego wymagał od niego częstego przebywania poza domem. Odwołująca głównie zajmowała się sprawami księgowymi.

Odwołująca zgłosiła zainteresowanego do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego za okresy od 15 kwietnia 2008 r. do 27 listopada 2008 r. i od 1 kwietnia 2009 r., jako pracownika.

Następnie organ rentowy wszczął z urzędu postępowanie w przedmiocie zasadności zgłoszenia zainteresowanego do ubezpieczeń społecznych jako pracownika oraz podstaw wymiaru składek na ubezpieczenia u płatnika składek K. K..

Po zakończeniu postępowania przed organem rentowym, wydano zaskarżone decyzje z 23 stycznia 2019 r. o treści jak wyżej.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego; zaświadczenia z dnia 27 kwietnia 2016 r. o zameldowaniu zainteresowanego w lokalu odwołującej (k.26); zeznań odwołującej złożonych na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2019 r. (k.28-30); zeznań zainteresowanego złożonych na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2019 r. (k.30-31).

Sąd dał wiarę zeznaniom odwołującej i zainteresowanego w zakresie w jakim dotyczą one okresu poprzedzającego datę zameldowania zainteresowanego na pobyt stały, a więc 27 kwietnia 2016 r. Zeznania te są spójne i logiczne. Z ich treści wynika, że do 27 kwietnia 2016 r., małżonkowie prowadzili odrębne gospodarstwa domowe, mieszkali osobno, każdy ze swoją matką, zajmowali się swoimi sprawami, odrębnie ponosili koszty związane z utrzymaniem mieszkań, wyżywieniem.

Natomiast Sąd nie dał wiary zeznaniom odwołującej i zainteresowanego w zakresie w jakim zeznali, że po wspólnym zamieszkaniu nadal prowadzili odrębne gospodarstwa domowe. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że odwołująca pokrywa koszty związane z utrzymaniem lokalu z dochodu z działalności gospodarczej wypracowanego przez jej męża, który współprowadzi z nią działalność gospodarczą. Rola R. K. (1) w prowadzeniu działalności gospodarczej ma istotne znaczenie, albowiem to on zajmuje się sprawami biznesowymi, prowadzi negocjacje z kontrahentami, obsługuje wycieczki.

Za niewiarygodne należy uznać zeznania, z których wynika, że każdy z małżonków żywi się we własnym zakresie, albowiem zeznania te pozostają w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego i są nielogiczne. Trudno bowiem w praktyce wyobrazić sobie, że małżeństwo wspólnie zamieszkujące nie dokonuje wspólnych zakupów, tylko istnieje podział na żywność zakupioną przez męża i żywność zakupioną przez żonę. To samo dotyczy podziału w innych zwykłych pracach domowych (oddzielne pranie odzieży, oddzielny zakup środków czystości). Wprawdzie zainteresowany dużo czasu spędza poza domem, gdyż pracuje jako pilot wycieczek, lecz funkcjonowanie małżeństwa determinowane jest charakterem prowadzonej działalności gospodarczej. Oczywistym jest, że praca w biurze

turystycznym wymaga częstych wyjazdów oraz spędzania dużej ilości czasu poza domem, lecz nie świadczy to jeszcze o tym, że małżonkowie nie pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym.

Sąd ocenił zgromadzony materiał dowodowy jako kompletny i mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie, a następnie wydanie rozstrzygnięcia.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie K. K. zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2019.300 t.j.), zwanej ustawą systemową, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów.

Zgodnie z art. 6 ust 1 pkt 5 ustawy systemowej powyższym ubezpieczeniom podlegają także osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą oraz osoby z nimi współpracujące.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy systemowej, pracownicy podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Za pracownika natomiast – w myśl art. 8 ust 1 – uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, z zastrzeżeniem, że jeżeli pracownik spełnia kryteria określone dla osób współpracujących, o których mowa w ust. 11 – dla celów ubezpieczeń społecznych jest traktowany jako osoba współpracująca.

Z mocy art. 8 ust. 11 ustawy systemowej za osobę współpracującą z osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, uważa się małżonka, dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione, rodziców, macochę i ojczyma oraz osoby przysposabiające, jeżeli pozostają z nimi we wspólnym gospodarstwie domowym i współpracują przy prowadzeniu tej działalności.

W myśl art. 46, ust. 1 wskazanej wyżej ustawy płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

Spór w rozpoznawanej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy zainteresowany R. K. (1) – mąż odwołującej, w okresach od 15 kwietnia 2008 r. do 27 listopada 2008 r. i od 1 kwietnia 2009 r. faktycznie współpracował ze swoją żoną- odwołującą K. K., która prowadziła działalność gospodarczą i czy małżonkowie w tym okresie prowadzili wspólne gospodarstwo domowe.

W tym miejscu należy wskazać, że w świetle ukształtowanego stanowiska judykatury współpraca przy prowadzeniu działalności gospodarczej oznacza systematyczne, zorganizowane współdziałanie mające na celu przysporzenie wspólnego dochodu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2009r., II UK 134/08, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 kwietnia 2007r., III AUa 2414/05). Jak podniósł Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 kwietnia 2010r., sygn. akt II UK 315/09 „cechami konstytutywnymi pojęcia „współpraca przy prowadzeniu pozarolniczej działalności” w rozumieniu art. 8 ust. 11 ustawy systemowej są występujące łącznie: a) istotny dla działalności gospodarczej ciężar gatunkowy działań współpracownika, które to działania nie mogą mieć charakteru wtórnego; muszą pozostawać w bezpośrednim związku z przedmiotem podjętej działalności oraz muszą charakteryzować się pewną systematycznością, stabilnością i zorganizowaniem; b) znaczący czas i częstotliwość podejmowanych robót.” Ponadto jak wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 maja 2016r., sygn. akt III AUa 1683/15 „współpracujący to członkowie najbliższej rodziny, pozostający we wspólnym gospodarstwie domowym z osobą prowadzącą działalność gospodarczą, przyczyniający się do prowadzenia działalności, działający na rzecz i w imieniu osoby prowadzącej działalność, zaangażowane w prowadzenie tej działalności.” Następnie

Sąd argumentował, że „współpracą tą jest tylko taka pomoc przedsiębiorcy przez jego małżonka, która ma charakter stały i bez której stanowiące majątek wspólny małżonków dochody z tej działalności nie osiągałyby takiego pułapu, jaki zapewnia współdziałanie przy tym przedsięwzięciu. Tylko takie rozumienie współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej odpowiada celom ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wyrażającym się przymusem ubezpieczenia na zasadzie równości wszystkich zarobkujących własną pracą - niezależnie od podstawy jej świadczenia. Wskazał, że cechami konstytutywnymi pojęcia "współpraca przy prowadzeniu działalności gospodarczej" w rozumieniu art. 8 ust. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych są występujące łącznie:

1) istotny dla działalności gospodarczej ciężar gatunkowy działań współpracownika, które to działania nie mogą mieć charakteru wtórnego; muszą pozostawać w bezpośrednim związku z przedmiotem podjętej działalności oraz muszą charakteryzować się pewną systematycznością, stabilnością i zorganizowaniem;

2) znaczący czas i częstotliwość podejmowanych robót. Ocena, czy pomoc świadczona przez małżonka może być uznawana za współpracę w rozumieniu art. 8 ust. 11 ustawy systemowej, stanowiącą w myśl art. 6 ust. 1 pkt. 5 tej ustawy podstawę do objęcia tej osoby obowiązkowymi ubezpieczeniami: emerytalnym i rentowymi, wymaga uprzedniego zbadania stanu faktycznego nie tylko w zakresie charakteru i rodzaju czynności podejmowanych przez członka rodziny, ale także czasu potrzebnego na ich wykonanie, ich wartości i zorganizowania." A contrario Sąd wskazywał, że „nie może zatem stanowić w sensie prawnym współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej sporadyczne, podejmowane okazjonalnie, zajmujące nikłą ilość czasu wystawianie faktur, czy wydawanie ad hoc (gdy nie ma pracownika) towaru. Znaczenie gospodarcze, organizacyjne i stabilność takich działań są znikome i nie kwalifikują się do oceny, iż w sensie prawnym dochodzi do "współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej" (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2009r., II UK 134/08).”

Natomiast pojęcie „prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego” oznacza wspólne zaspokajanie potrzeb życiowych – współpracę w załatwianiu spraw związanych z prowadzeniem domu.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 lutego 1996 r. (II URN 56/95) przyjął, że wspólne gospodarstwo domowe to nic innego, jak udział i wzajemna ścisła współpraca w załatwianiu codziennych spraw związanych z prowadzeniem domu, pozostawanie na całkowitym lub częściowym utrzymaniu osoby, z którą się gospodaruje, a wszystko to dodatkowo uzupełnione jest cechami stałości, które tego typu sytuacje charakteryzują.

Z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego wynika, że do dnia 27 kwietnia 2016 r. zainteresowany i odwołująca nie pozostawali we wspólnym gospodarstwie domowym. Małżonkowie nie mieszkali wówczas razem, każdy z nich prowadził odrębne gospodarstwo domowe, każdy z nich odrębnie ponosił opłaty związane z utrzymaniem mieszkania, wyżywieniem. Po śmierci matki zainteresowanego, R. K. (1) sprzedał mieszkanie i wprowadził się do odwołującej, która zameldowała go w dniu 27 kwietnia 2016 r. Od tej daty małżonkowie mieszkają razem i między nimi istnieje więź gospodarcza, ekonomiczna. Zainteresowany przekazał żonie część środków pieniężnych pochodzących ze sprzedaży mieszkania. Odwołująca ponosi koszty związane z utrzymaniem mieszkania, a więc R. K. (1) pozostaje na jej częściowym utrzymaniu. Wprawdzie zainteresowany często przebywa poza domem, lecz wynika to ze specyfiki wykonywanego przez niego zawodu pilota wycieczek. Od ww. daty prowadzenie przez małżonków wspólnego gospodarstwa domowego ma również stały charakter. Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania stron w zakresie w jakim podnosili, że każdy z nich odrębnie ponosi koszty związane z wyżywieniem, zakupem środków czystości, utrzymują się oddzielnie, albowiem jak podkreślono powyżej, pozostają one w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego, trudno bowiem wyobrazić sobie sytuację aby małżonkowie wspólnie razem mieszkający nie współdziałali razem przy zakupie wyżywienia czy wykonywaniu innych czynnościach związanych z codziennym funkcjonowaniem.

Bez znaczenia z kolei pozostaje dla oceny tej sytuacji fakt, że między małżonkami istnieje rozdzielność majątkowa. Wskazać należy, że zmiana ustroju majątkowego w formie zawartej przez małżonków umowy nie powinna nic zmieniać w zakresie praw i obowiązków małżonków, wynikających z przepisów art. 23, 27 i 28¹ k.r.o. Zmiana ustroju majątkowego - ze wspólności ustawowej na rozdzielność majątkową - nie może być przyjmowana, jako zerwanie więzi gospodarczej. Wiąż gospodarcza w prawidłowo funkcjonującym małżeństwie jest zachowana niezależnie od ustroju

majątkowego, w jakim funkcjonują małżonkowie (tak też: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa 1012/15). Zatem istnienie rozdzielnosci majątkowej nie przesądza automatycznie o tym, że małżonkowie nie prowadzą wspólnego gospodarstwa domowego.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika również, że R. K. (1) faktycznie współpracuje z odwołującą w prowadzeniu działalności gospodarczej. To on zajmuje się marketingiem, pozyskuje klientów, prowadzi z nimi negocjacje, przygotowuje plany wycieczek, które obsługuje, organizuje noclegi, ustala menu imprez. Jego rola ma istotne znaczenie dla funkcjonowania działalności gospodarczej, bowiem odwołująca zajmuje się wyłącznie sprawami księgowymi, ewentualnie towarzyszy mężowi w wyjazdach zagranicznych w czasie których negocjacje biznesowe prowadzi i tak R. K. (1), który biegle włada językiem węgierskim. Współpraca małżonków ma charakter stały i bez niej stanowiące majątek wspólnego gospodarstwa domowego dochody z tej działalności nie osiągałyby takiego pułapu, jaki zapewnia ich współdziałanie przy tym przedsięwzięciu.

Reasumując: skoro małżonkowie do dnia 27 kwietnia 2016r. nie pozostawali we wspólnym gospodarstwie domowym, to nie można uznać, że zainteresowany do tej daty był osobą współpracującą z odwołującą, jako osobą prowadzącą działalność gospodarczą. Natomiast po 27 kwietnia 2016 r., bez wątplenia małżonkowie pozostawali we wspólnym gospodarstwie domowym, a zainteresowany był osobą współpracującą przy prowadzeniu działalności gospodarczej odwołującej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd działając na podstawie art. 477¹⁴§2 kpc zmienił częściowo zaskarżoną decyzję z dnia 23 stycznia 2019 r. nr (...) w ten sposób, że stwierdził iż R. K. (1) jako pracownik u płatnika składek K. K., podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od dnia 15 kwietnia 2008 r. do 27 listopada 2008 r. i od 1 kwietnia 2009 r. do dnia 27 kwietnia 2016 r. (pkt 1),

Ponadto Sąd w oparciu o art. 477¹⁴§2 kpc zmienił częściowo zaskarżoną decyzję z dnia 23 stycznia 2019 r. nr (...) w ten sposób, że stwierdził iż R. K. (1) jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność u płatnika składek K. K. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu w okresie od dnia 15 kwietnia 2008 r. do 27 listopada 2008 r. i od 1 kwietnia 2009 r. do dnia 27 kwietnia 2016 r. (pkt 2).

W pozostałym zakresie odwołania K. K. został oddalony, zgodnie z art. 477¹⁴§1 kpc.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na mocy art. 100 k.p.c. oraz odpowiednio § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.), zasądzając od odwołującej na rzecz organu rentowego kwotę 180 zł, mając na uwadze że odwołująca wygrała proces w 50 %.

(-) sędzia (del.) Magdalena Kimel